

Verdwijnen

Ik word wakker, jarig, zestig! Geen geliefde die een surprise party voor mij optuigt, of mij ontbijt op bed brengt. Mijn intiemste vriend, mijn trouwste bondgenoot, mijn laptop, ligt op mijn schoot, en ik check in bed mijn mail, geen felicitaties, alleen werk. Maar dan zie ik toch een verjaardagsmail binnenkomen: "Ciao Hannah, happy birthday! From a long time friend, Salvatore." Dat moet wel de Salvatore zijn die ik onlangs ontmoette op een cursus in Italië, en die zo aardig was mij zijn benedenappartement in Florence aan te bieden toen ik daar gestrand was wegens ernstige overstromingen. Ik had hem verteld dat mijn eerste (vakantie)liefde, die ik in Italië had ontmoet toen ik zestien was, ook Salvatore heette. Ik app hem om te bedanken voor zijn verjaardagswens, maar hoe hij eigenlijk wist dat ik jarig ben? Hij appt terug dat hij het graag had willen zijn, maar dat hij me niet had gefeliciteerd. Zou het dan toch de Salvatore uit mijn jeugd zijn geweest?

Opeens sta ik weer in de disco in Limone, het is 1975, Saturday Night Fever schalt uit de boxen. Als John Travolta beweegt hij soepel op de lichtgevende dansvloer, zijn vrienden vormen een kring om hem heen. De mooiste man die ik ooit gezien heb. Wanneer "More than a woman" begint loopt hij op me af, pakt mijn hand, en leidt me naar de dansvloer, verlegen en verleidelijk. Ik kan het niet geloven. We schuifelen. Ik ben op slag verliefd. Elke avond zien we elkaar in die disco. Na het avondeten met de familie lopen mijn zus en ik de steile weg naar beneden naar Limone aan het Gardameer. Zodra we uit het zicht van mijn ouders zijn steken we onze duim op en worden meegenomen door Fiatjes vol met Italiaanse jongens die zich tijdens de rit aan ons opdringen. Gelukkig haalt onze vader ons op aan het einde van de avond. Steeds vaker trekken Salvatore en ik al snel van de disco naar het strand om daar naar de maan te kijken, te praten, waarover herinner ik me niet meer, en te zoenen. Dat eindigt steevast in een worsteling waarin hij me probeert te overtuigen dat hij echt wel zonder voorbehoedsmiddelen bij me naar binnen kan, dat hij voorzichtig zal zijn, en ik die tegenstribbel met woorden en daden. Ik ben nog maagd dus ik weet niet wat ik tegenhoud. "Domani" fluistert hij in mijn oor, zijn donkerbruine ogen verwachten een belofte. En dan kijk ik op mijn horloge en haast me terug naar de disco omdat mijn vader eraan komt. Die heel voorkomend is tegen hem. Op een avond geeft Salvatore me een antieke ring van zijn oma, de bezegeling van onze relatie. Bij mij thuis in de bungalow ontstaat een heftige discussie want volgens de Italiaanse vriendin van mijn moeder, de eigenaresse van het bungalowpark, betekent het accepteren van die ring dat ik met hem naar bed moet. Een Italiaanse man geeft nooit iets zonder er iets voor terug te verwachten. Mijn moeder staat erop dat ik die ring teruggeef, en mijn vader rijdt mij de volgende avond eigenhandig naar de disco.

Misschien is het daar begonnen, in die disco in Limone, bindingsangst. Want die ring betekent gevaar volgens mijn ouders. Ik ben erin getrapt! Wat weet je eigenlijk van hem, wat doet hij, wat doen zijn ouders? Die man deugt niet! De angst om zwanger te worden, een geslachtsziekte te krijgen, schaamluis (ik had de platjes eens bij een vroegrijpe vriendin weggehaald tussen haar schaamhaar), of aids, met dat alles was de liefde al belast toen ik zestien was, maagd en onschuldig. Maar al schuldig omdat ik stiekem liftte, naar het strand ging terwijl ik bij mijn jongere zus in de disco had moeten blijven, stiekem verder ging met jongens dan mijn moeder wist, en wie weet al zwanger was, want je weet nooit hoe die zaadjes hun weg vinden. Roken en drinken hoefde ik niet stiekem te doen, want dat deed mijn moeder ook, ook toen ze zwanger was.

Terug in Nederland schrijven we elkaar brieven, en hij stuurt mij kleurenfoto's van alle plekken op de wereld waar hij komt, met hem als prachtig middelpunt, voor een dubbeldekker in London in een keurige regenjas, in panterbroek met ontbloot torso op een tropisch strand, in spijkertenu op een groot concert in Parijs. De Groningse jongens verbleken bij hem. De volgende zomer zien we elkaar weer in de disco van Limone, en het kat en muis spel herhaalt zich. 's Nachts verdedig ik mijn maagdelijkheid op het strand, overdag maak ik ruzie met mijn ouders die bang zijn dat ik met een ongeletterde Italiaan zal trouwen.

Dan ga ik studeren en op kamers en ben ik eindelijk vrij. Hij komt naar Amsterdam. Ik zoek hem op, met zijn vrienden verblijft hij in een piepkleine sjofele hotelkamer, heel anders dan die indrukwekkende foto's van hem op zijn verre reizen. We brengen de nacht samen door op een eenpersoonsbed, stilletjes zodat zijn vrienden die op dezelfde kamer slapen ons niet horen. Nu heeft hij een condoom. Maar het lukt niet. We zijn onervaren en niet op ons gemak door het gebrek aan privacy. Ik mis ons strand.

Wanneer ik een jaar later met vrienden naar Florence reis, in een oude Saab die we geleend hebben, ontmaagd, een abortus gehad, aan de pil, en vele illusies armer, schrijf ik hem of we elkaar daar kunnen ontmoeten. We hebben een afspraak en ik heb een telefoonnummer. Op de afgesproken tijd en plaats in hartje Florence wacht ik op hem, geleund tegen de geleende Saab, waar ik achterin al een bedje gemaakt heb. Hij komt niet. Als ik vanuit een telefooncel het nummer bel, krijg ik een Italiaanse vrouw aan de telefoon (zijn moeder? zijn vriendin?) die zegt dat ze geen Salvatore kent. Ik noem zijn Engelse naam. Ook die kent ze niet. Hij is verdwenen. Op mijn huwelijk zou mijn vader in zijn toespraak zeggen: we hadden altijd gedacht dat Hannah met een Italiaan zou gaan trouwen, nou het is een degelijke Grönninger geworden, maar hij ziet er wel Italiaans uit!

En nu, veertig jaar later, is hij er weer, in mijn mailbox. Maar is hij het echt?

"I can't believe it, is it really you? How are you?" typ ik.

"Yes it's me.. the ambushes of memory. I'm fine, thank you, how are you?"

"First I ask you a question to test whether it's really you, what was your English name you used when we were young?" Er komt een lege mail terug. Dus toch een robot. Dan zie ik een attachment, waar ik op klik. Er verschijnt een enorme foto met de tekst "I" gevolgd door een rood hart en een gele citroen en "more than ever". Ik gooi snel de mails weg, een virus! Gedesillusioneerde begin ik aan mijn zestigste levensjaar. De volgende morgen schrik ik wakker: "I love Limone". Natuurlijk, het stadje van onze disco!

"It took me a day to understand the picture. Limone at Lago di Garda is where we met. Tell me, what happened in your life since we lost touch 40 years ago? I've been married to a man who looked Italian, have adult kids, and still love Italy more than ever ;-). Ik maak duidelijk dat ik gescheiden ben. Ik kom niet terug op hoe ik op hem heb gewacht in Florence. Hoe zijn niet op komen dagen en het verkeerde telefoonnummer geven mij mijn vertrouwen in mannen een genadeslag toebracht. Mijn eerste liefde. Hoe ik terug uit Florence gekozen heb voor een veilige relatie met een Italiaans uitziende man. Hoe die toch te veilig bleek voor mij. Ik me benauwd ging voelen en weg moest. En hoe ik sindsdien op drift ben. Om nu terug te komen bij waar en bij wie het ooit begon.

Hij beantwoordt de mail niet. Ook niet na een herinnering. Opnieuw verdwijnt hij.

©Hannah Huis (pseudoniem)

Februari, 2024